Tema istus weel tüki aega päraſt Anu ja Mardi äraſõitmiſt käſitpööſakil tagakambris laua ääres. Wiimaks tõuſis ta üles, läks ette tuppa ja igale poole. Ja mis ta otſis? — Anud otſis ta. Ta rääkis nagu iſeeneſelle umbes järgmiſel wiiſil:

„Kas ta tõeste majaſt ära läks? Ja jah, ma ütleſin küll, et ta ſeda pidi tegema, aga ega ma ſeda ei arwanud, et ta tõeste ſeda tegi ja nii ruttu! Oh tühja, et mina ka nii äkiline olin! Mis nüüd teha! Nüüd on bää nõuu kallis! Aga ſalaja pean ſeda boidma, muidu kui teiſed ſeda kuulda ſaawad, ſiis on ju ſilmapilk terwe kihelkond kiſa täis, et mina, kiriku wõõlmõlder, olen oma tüttre majaſt wälja ajanud. Ja jah, ſee oli hää, et keegi kodus ei olnud. Täna on aeg hiljaks jäenud midagi ette wõtta, aga homme peab rohkem ſelguſt ſeſſe asjaſſe tegema. Aga ſee täidab mu ſüdant, et Anu juſt Mardi juure on läinud. Wõi ei läinud ta ſiinna? Ei, ei, ju ta ſiinna ikka wiſt läks. Noh, ſääl on ju iſa ja ema majas, ega ſeda keegi imeks ei pane, kui ta ſiinna läks."

Nii kõneles Anu iſa iſeeneſega ja püüdis nii rahuliſt nägu teha, kui wähe wõimalik.

Kartuhwli-panejad taliwad peagi wäljalt kodu, ſeſt töö oli walmis ſaanud. Ei nad ſaanud palju aru ühtigi ſeſt, mis kodu oli ſündinud. Aga Tiiuſt tüdruk ei wõinud end ometi pidada, waid küſis peremehelt:

„Kuulge peremees, kuſt ſee ſiis tuli, et Anu täna ühes meie endiſe ſauna-Mardiga Salgu talusſe ſõitis?"

„Noh, mis ſeſt!" wastas peremees rahuliſel näol. „Ta ſõitis ühes. Neil on ju nüüd uus koht. Eks ſeda wõi ka waadata."

Sellega oli aſi mõõdas, ja peremees läks teiſe tuppa.

Teiſel päewal keſkhommiku ajal pani peremees hobuſe wankri ette ja ſõitis kiriku juure, kus ta kiriku-õpetajaga tahtis ſelle asja üle kõnelda.

Kiriku-õpetaja oli wana mees ja ſündinud Saksa ſugust. Muidu oli ta õiglane mees, aga meie rahwa püüdmisteſt ei tahtnud ta ſugugi kuulda.

Põlluotſa peremees astus õpetaja juure ſiſſe ja teretas alandlikult.

„Ärge pange pahaks, auulik õpetaja," ütles ta, „et ma Teid tulen ühe asjaga koormama, mis mu ſüdant rõhub!"

„Räägi aga aſi ära!" ütles õpetaja.

Põlluotſa peremees jutuſtas nüüd Anu ja Mardi loo otſaſt otſani ära, ja õpetaja kuulas tähele pannes päält. Kui jutt otſas oli, ütles õpetaja:

„Ja jah, ſee on ſant lugu küll. Mina olen juba ſulle mitu korda ütelnud, et niiſugused uue aja inimeſed palju pahaduſt teewad. Nüüd oled, armas Juhan, ſeda iſe ka näinud."

„Jah, auulik õpetaja, ſee on õige, mis Teie ütlete," ütles Põlluotſa peremees.

„Nõudke eſite Jumala riiki, muud peab ſiis Teile muidugi antama," liſas õpetaja juure, „nõuda üleb püha kiri, aga ſeda ei pane nüüdſed noored inimeſed enam tähele. Nemad ajawad ilmalikka asju taga. Neil on nüüd Jumala ſõna aſemel hoopis teiſed asjad ſuus. Nemad ajawad nüüd ükſi „Eesti keeleſt ja Eesti meeleſt," „Eesti rahwuſeſt" ja Jumal teab, mis muudeſt imelisteſt asjadeſt juttu."

„Jah, auulik õpetaja! Teil on õigus," kinnitas Põlluotſa peremees.

„Nad ei wõta jutluſt ja Jumala ſõna enam lapſeliku meelega wasta ega ei kuula enam wagaſelt oma wanemate ja juhatajate ſõna. Jumal on meid Sakslaſi maa rahwa õpetajateks ja kaswatajateks kutſunud, ja igaüks peab ometi end ülemate alla heitma. Aga niiſugused mehed, nagu ſinu endine ſauna-Mart, ei taha ſeda enam teha, waid arwawad endid iſe targad küllalt olewat ja awatelewad teiſigi weel oma eſſiteele."

„Jah, auulik õpetaja herra, Teil on õigus küll," ütles Põlluotſa peremees jälle wahele. „Aga mis nüüd õpetaja herra arwab, et ma pean tegema?"

„Waata, armas Juhan," ütles õpetaja, „ſa oled iſe ka Jumala wastu pattu teinud, et ſa liig wihaſeks ſaid ja oma tütrelle käſu andſid majaſt wälja minna. Sa pead